

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **A. O.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Rakem, advokátem se sídlem Štefánikova 58/31, Kopřivnice, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2011, čj. MSK 64189/2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 5. 2013, čj. 22 A 243/2011 - 33,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 5. 2013, čj. 22 A 243/2011 - 33, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2011, čj. MSK 64189/2011, **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci na nákladech soudního řízení částku **23 060 Kč**, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce JUDr. Jiřího Raka.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský úřad Nový Jičín, odbor územního plánování, stavebního řádu a památkové péče (dále jen „stavební úřad“), vydal dne 15. 3. 2011 rozhodnutí, kterým zamítl žádost o dodatečné povolení stavby. Stavba byla označena jako stavba „*pro lesní hospodářství o zastavěné ploše 3 x 4 m, včetně terasy o zastavěné ploše 3 x 2 m na pozemku parc. č. 624 k. ú. Hostašovice*“.

[2] Dle stavebního úřadu záměr žalobce nebyl v souladu s požadavky § 129 odst. 2 písm. c) [pozn. soudu: nyní se jedná o odst. 3 písm. c)] zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), neboť byl v rozporu s veřejným zájmem chráněným zvláštním předpisem. Městský úřad Nový Jičín, odbor životního prostředí, totiž k žádosti vydal nesouhlasné koordinované závazné stanovisko. Nesouhlasné koordinované závazné stanovisko se vyjadřovalo k oblastem odpadového hospodářství, ochraně ovzduší, ochraně zemědělského půdního fondu, ochraně přírody, ochraně lesů. Rovněž obsahovalo podpůrné vyjádření vodoprávního úřadu. Stavební úřad dospěl na základě nesouhlasného koordinovaného závazného stanoviska k závěru, že žádosti nelze vyhovět.

[3] Žalobce se proti rozhodnutí stavebního úřadu odvolal. V odvolání se neztotožnil s nesouhlasným koordinovaným závazným stanoviskem v částech, které se vyjadřovaly k oblastem ochrany přírody, ochrany zemědělského půdního fondu a podpůrnému vyjádření vodoprávního úřadu.

[4] Žalovaný dne 25. 10. 2011 změnil rozhodnutí stavebního úřadu tak, že ve výroku nahradil text „*Městský úřad...v územním řízení posoudil podle § 111 až 115 stavebního zákona žádost...a na základě tohoto posouzení podle § 111 stavebního zákona a § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (...)*“, textem „*Městský úřad...v řízení o dodatečném povolení stavby posoudil podle ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona žádost... a na základě tohoto posouzení podle § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (...)*“. Odpovídajícím způsobem opravil i jeden odstavec odůvodnění. Dále vypustil z výroku větu, která sdělovala, že k umístění stavby bylo vydáno nesouhlasné koordinované závazné stanovisko. Rozhodnutí stavebního úřadu jinak potvrdil.

[5] Žalovaný vyhodnotil, že odvolání zpochybňuje zákonnost nesouhlasného závazného stanoviska. Proto si vyžádal od nadřízeného správního orgánu (odbor životního prostředí žalovaného – krajského úřadu) potvrzení nebo změnu závazného stanoviska dle § 149 odst. 4 spr. ř., avšak pouze od orgánu ochrany přírody dle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Odbor životního prostředí krajského úřadu nesouhlasné závazné stanovisko tedy potvrdil jen v části týkající se ochrany přírody a krajiny. Mimo jiné zdůraznil, že stavba je umístěna na pozemku, jenž je součástí přírodního parku Podbeskydí, ve volné nezastavěné a nezastavitelné krajině.

[6] Žalovaný proto dospěl k závěru, že stavební úřad postupoval správně, když na základě nesouhlasného koordinovaného závazného stanoviska žádost zamítl. Dále se zabýval odkazy stavebního úřadu na nesprávná ustanovení stavebního zákona uvedená ve výroku. Ve skutečnosti totiž stavební úřad nevedl územní řízení, ale řízení o dodatečném povolení stavby, což vyplývalo i z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu. Žalovaný se domníval, že se jedná o nedopatření v písemném vyhotovení rozhodnutí, které však nemělo vliv na výsledek správního řízení. V řízení o dodatečném povolení stavby se totiž postupuje dle § 111 až 115 stavebního zákona, nejprve je však třeba zkoumat, zda stavba splňuje požadavky § 129 odst. 2 stavebního zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2012). Při nesplnění požadavku § 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona již stavební úřad dále neposuzoval žádost z hledisek uvedených v § 111 stavebního zákona. Žalovaný proto

výrok i odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu z důvodu procesní ekonomie změnil. Měl za to, že smysl rozhodnutí zůstal nezměněn.

II.

[7] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě. V žalobě mimo jiné namítl, že nesouhlasné koordinované závazné stanovisko bylo vydáno na základě nesprávně zjištěných skutečností, které podrobně popsal. Nesouhlasil také se změnou právní kvalifikace, kterou provedl odvolací orgán. Poukázal také na to, že si žalovaný vyžádal potvrzení závazného stanoviska, k němuž se žalobce vyjadřoval v řízení před žalovaným. Žalobce nesouhlasil s tím, že z výroku rozhodnutí byla vyňata část, která na nesouhlasné koordinované závazné stanovisko odkazovala. Svá tvrzení žalobce doplnil ještě na jednání před krajským soudem, kde také navrhl provedení řady důkazů.

[8] Krajský soud rozsudkem označeným v záhlaví žalobu zamítl. Předně upozornil na dispoziční a koncentrační zásadu v řízení před správními soudy dle § 71 odst. 2, 72 odst. 1 a 75 odst. 2 s. ř. s. Žalobní body zmíněné až na soudním jednání žalobce uplatnil bezmála sedmáct měsíců po doručení napadeného rozhodnutí žalobci, aniž by měly základ v žalobě. Těmito žalobními body se tedy krajský soud nezabýval a zamítl i důkazní návrhy, které žalobce vznesl k prokázání daných žalobních bodů.

[9] Krajský soud se nezabýval ani žalobními body, které směřovaly proti nesouhlasnému koordinovanému závaznému stanovisku, konkrétně proti vyjádření orgánu ochrany přírody. Krajský soud zdůraznil, že předmětem jeho přezkumu je rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Obdobně u závazných stanovisek přezkoumává soud výsledek odborného posouzení věci v posledním stupni, tj. potvrzení nebo změnu závazného stanoviska nadřízeným odborným správním orgánem dle § 149 odst. 4 spr. ř. Důvodem potvrzení závazného stanoviska přitom nebyly všechny body, které uvedl dotčený orgán v prvním stupni (Městský úřad Nový Jičín, odbor životního prostředí). Důvodem potvrzení byla skutečnost, že stavba stojí v území, kde byl vyhlášen přírodní park Podbeskydí a umístění stavby do tohoto území by nepříznivě ovlivnilo krajinný ráz.

[10] Další žalobní bod, namítající neoprávněnou změnu příslušného ustanovení ve výroku správního rozhodnutí, krajský soud zhodnotil také jako nedůvodný. Uvedl, že obsah § 111 odst. 1 písm. d) a § 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona je totožný. Nezměnilo se vlastní právní posouzení, tj. že stavbu nelze dodatečně povolit proto, že je v rozporu s veřejným zájmem chráněným zvláštními předpisy. Jediný rozdíl spočívá v tom, že § 129 stavebního zákona se aplikuje v řízení o dodatečném povolení stavby, zatímco § 111 stavebního zákona se aplikuje v řízení o (řádném) povolení stavby. Rozhodnutí stavebního úřadu tak bylo stíženo vadou, která však neměla vliv na jeho zákonnost. Proto tato vada nemohla být důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu podle § 89 odst. 2 věty třetí spr. ř. a odvolací orgán ji mohl napravit.

[11] Všechny ostatní žalobní body krajský soud rovněž shledal nedůvodnými.

III.

[12] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[13] Nezákonnost rozsudku spatřoval v nesprávném posouzení skutkových okolností. Stěžovatel v předchozích řízeních opakovaně vyjádřil svůj nesouhlas s obsahem závazného stanoviska i jeho potvrzením. Správním orgánům i soudu pak sděloval své námitky proti jednotlivým důvodům stanovisek. Krajský soud nesprávně vyhodnotil, že některé žalobní body nesměřují proti důvodům potvrzení závazného stanoviska. Z potvrzení závazného stanoviska vyplývá, že je jím potvrzeno celé závazné stanovisko Městského úřadu Nový Jičín, odboru životního prostředí. Dané žalobní body tak zůstaly bez posouzení. To soud neprovedl z ryze formálních důvodů.

[14] Správní orgány i soud subjektivně posoudily bez uvedení konkrétního důvodu, že stěžovatel má své povinnosti majitele lesa v souladu se schválenými lesními hospodářskými plány plnit bez potřebného zázemí a vybavení. Neuvedly ani, jak si má žalobce stroje a zařízení pro tuto hospodářskou činnost v lese zajistit. Nemají-li záměr, aby vznikl přírodní prales, hrozí dopady do životního prostředí, do rovnováhy přírody a do samotného rázu krajiny.

[15] Stěžovatel nesouhlasil s posouzením opravy odkazu na ustanovení ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu. Řízení o dodatečném povolení stavby bylo již ze strany stavebního úřadu zmatečné a z toho důvodu mělo být jeho rozhodnutí zrušeno. Stěžovatel se domníval, že soud užíval tautologie, aby se závěry soudu jevily jako správné. Soud odkazoval na potvrzení závazného stanoviska i odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu namísto toho, aby tam uvedená a napadená tvrzení sám po skutkové a právní stránce posoudil.

[16] Výtka soudu o žalobních bodech uplatněných pozdě (při jednání soudu) je rovněž nepřipadná. Žalobce pouze upozornil na skutečnosti, o nichž musel stavební úřad sám vědět. Nejedná se o nový žalobní bod, ale o objektivní stav, který musí správní orgán brát vždy na vědomí. I odkaz na sdělení Městského úřadu Nový Jičín, že stavby pro lesní výrobu jsou v dané lokalitě přípustné, byl pouze upozorněním, že tato skutečnost musela být správním orgánům známa.

[17] Krajský soud nesprávně hodnotil provedené důkazy a z nich učinil nesprávná skutková zjištění, která nemají oporu v provedeném dokazování. Sám žalovaný v potvrzení závazného stanoviska doznal chyby v postupu dotčeného orgánu v řízení v prvním stupni.

[18] Nepřezkoumatelnost spatřoval stěžovatel v tom, že krajský soud nedostatečně vyložil své úvahy. Rozhodnutí nebylo dostatečně přesvědčivě odůvodněno, což zakládá jeho nezákonnost a též protiústavnost. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[19] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Žádné nedostatky rozsudku neshledal. Kasační stížnost považoval za nepřipustnou, neboť námitky uplatněné v kasační stížnosti nespádají do důvodů pro podání kasační stížnosti. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 7 Afs 1/2009 - 48 spočívá rozhodnutí krajského soudu na nesprávném posouzení právní otázky tehdy, pokud

krajský soud na zjištěný skutkový stav aplikuje jiný právní předpis, než který měl správně použít, resp. jej neaplikuje, ačkoliv tak měl správně učinit. Taková námitka z obsahu kasační stížnosti nevyplývá. V kasační stížnosti také není uveden žádný konkrétní rozpor skutkové podstaty se spisy správního orgánu. Stavební úřad vycházel z podané žádosti o dodatečné povolení stavby a z negativního koordinovaného závazného stanoviska. Na jeho základě rozhodl tak, jak mu předepisuje zákon. Rozhodnutí soudu není ani nepřezkoumatelné, neboť netrpí takovými vadami, že by například z výroku nebylo možné zjistit, jak soud rozhodl, nebo že by výrok byl vnitřně rozporný a podobně. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů Nejvyšší správní soud definoval jako nedostatek důvodů skutkových. Stěžovatel nijak blíže neurčil, z jakých důvodů by mělo být napadené rozhodnutí soudu nepřezkoumatelné.

[20] K vlastnímu obsahu kasační stížnosti žalovaný upozornil, že se povinnost spolupráce mezi správními orgány dle § 8 spr. ř. projevuje i vydáváním závazných stanovisek. Dle § 149 odst. 1 spr. ř. je obsah závazného stanoviska závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Dle § 149 odst. 3 spr. ř. platí, že pokud bylo vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. To je projevem zásady ekonomie řízení.

[21] K námitce stěžovatele, která se týkala posouzení stavby jako rekreačního objektu, žalovaný poukázal na odůvodnění potvrzení závazného stanoviska. Výchozím argumentem pro potvrzení závazného stanoviska byla skutečnost, že stavba je umístěna na pozemku, jenž je součástí přírodního parku Podbeskydí ve volné nezastavěné a nezastavitelné krajině. Umístění stavby do cenného a exponovaného území vyhodnotil odbor životního prostředí v tomto případě jako excesivní zásah i přesto, že se jedná o stavbu relativně menších rozměrů s použitím přírodě blízkých materiálů.

[22] Žalovaný dále považoval za irelevantní pro dodatečné povolení stavby to, že dle stěžovatele krajský soud neposoudil zákonné povinnosti majitelů lesa a potřebnost zázemí a vybavení pro odpovídající činnosti. Pro dodatečné povolení stavby musí vlastník stavby mimo jiné prokázat, že stavba není v rozporu s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. V dané věci je ve veřejném zájmu zachovat volnou zcela nezastavěnou krajinu. Podle § 58 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je ochrana přírody a krajiny veřejným zájmem. Potvrzení závazného stanoviska na toto ustanovení odkazuje.

[23] Žalovaný souhlasil se stěžovatelem v tom, že ochranné pásmo hřbitova nevylučuje stavbu srubu pro lesní hospodářství. To však neznamená, že takovou stavbu lze automaticky bez dalšího realizovat jen proto, že není ve vymezeném pásmu okolo hřbitova zakázána. Rozhodnutí o ochranném pásmu okolo hřbitova a rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatele o dodatečné povolení stavby nejsou ve vzájemném rozporu. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl, případně zamítl.

V.

[24] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Nejvyšší správní soud proto posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[25] Kasační stížnost je důvodná.

[26] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval nepřezkoumatelností rozsudku, a to jak z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), tak i k námitce stěžovatele. Krajský soud totiž podstatnou část odůvodnění svého rozsudku (tu část, v níž se některými žalobními body věcně zabývá) založil na správnosti postupu odvolacího orgánu, který si dle § 149 odst. 4 vyžádal potvrzení nebo změnu původního závazného stanoviska. Krajský soud se rovněž ztotožnil s vlastním obsahem potvrzení závazného stanoviska.

[27] Při posuzování rozsudku krajského soudu si však Nejvyšší správní soud nemohl nevšimnout, že se žalovaný dopustil závažných procesních pochybení.

[28] Podle § 149 odst. 4 spr. ř. platí: *„Jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.“*

[29] Jak bylo zmíněno výše, stěžovatel se v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu neztotožnil s nesouhlasným koordinovaným závazným stanoviskem v částech, které se vyjadřovaly k oblastem ochrany přírody, ochrany zemědělského půdního fondu a podpůrnému vyjádření vodoprávního úřadu. Jednotlivá závazná stanoviska v daných oblastech zpracovávala příslušná oddělení odboru životního prostředí Městského úřadu Nový Jičín.

[30] Žalovaný si však vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska pouze od orgánu ochrany přírody dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Uvedenou žádost adresoval jinému odboru žalovaného, tj. odboru životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Ten jako nadřízený správní orgán dle § 149 odst. 4 spr. ř. se v potvrzení (zřejmě vzhledem k formulaci žádosti) vyjádřil pouze k části napadeného koordinovaného závazného stanoviska týkající se ochrany přírody a krajiny. *(Pozn.: Ke zpracování potvrzení závazného stanoviska v oblastech ochrany zemědělského půdního fondu a ochrany vod by byl rovněž příslušný odbor životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu Moravskoslezského kraje.)*

[31] Ačkoli pak žalovaný v rozhodnutí o odvolání tvrdil, že shromáždil všechny podklady pro vydání rozhodnutí, výše uvedené svědčí o tom, že tomu tak nebylo.

[32] Nejvyšší správní soud již v rozsudku čj. 5 As 56/2009 - 63 vyslovil, že pokud odvolací orgán rozhodne o odvolání, které směřuje proti obsahu závazného stanoviska dotčeného správního orgánu, aniž by si v souladu s § 149 odst. 4 spr. ř. vyžádal potvrzení či změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného dotčenému správnímu orgánu, *„dopustí se podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek*

nezákonné rozhodnutí o věci samé“. (Všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz.)

[33] Byť si v předložené věci žalovaný vyžádal částečné potvrzení obsahu závazného stanoviska, nedostal plně požadavku § 149 odst. 4 spr. ř. Nelze proto tvrdit, že by si vyžádal všechny podklady nezbytné pro své rozhodnutí dle § 50 spr. ř. Žalovaný tak předně zvolil nesprávný procesní postup (resp. nebyl důsledný v aplikaci § 149 odst. 4 spr. ř.), a v důsledku svého pochybení rozhodoval, aniž by shromáždil všechny podklady pro rozhodnutí, tj. dopustil se dalšího pochybení. Tím podstatně porušil ustanovení o řízení, což mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[34] Žalovaný se nadto, opět v důsledku výše uvedeného postupu, nevyjádřil k odvolacím námitkám stěžovatele, v nichž stěžovatel nesouhlasil s koordinovaným závazným stanoviskem v částech vztahujícím se k ochraně zemědělského půdního fondu a ochraně vod. Žalovaný ani nemohl sám nahradit chybějící odborná vyjádření svým vlastním – mohl pouze postupovat podle § 149 odst. 4 spr. ř. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 46/2010 - 54). Vzhledem k tomu, že část odvolacích námitek stěžovatele zůstala zcela nevypořádána, zatížil žalovaný své rozhodnutí i vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 51/2007 - 84).

[35] Pro kumulaci těchto závažných vad měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Krajský soud však pochybení žalovaného nijak nezohlednil. Tím krajský soud způsobil, že jeho rozsudek je rovněž nepřezkoumatelný podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[36] To platí i přesto, že stěžovatel na tyto vady rozhodnutí žalovaného výslovně v žalobě neupozornil. Tuto otázku Nejvyšší správní soud zvažoval, neboť dle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí pouze v mezích žalobních důvodů.

[37] Soudní přezkum tedy není a ani nemůže být všeobecnou kontrolou zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů. Určující pro soudní přezkum je rozsah žalobních bodů. Výslovná výjimka je obsažena pouze v § 76 odst. 2 s. ř. s. Podle ní soud vysloví i bez návrhu nicotnost rozhodnutí. Druhá, judikaturou dotvořená výjimka pro postup z moci úřední přichází v úvahu u většiny vad způsobujících nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to za podmínky, že tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 79/2009 - 84).

[38] Nejvyšší správní soud má za to, že vada nepřezkoumatelnosti u správního rozhodnutí v předložené věci je vadou, k níž měl krajský soud přihlédnout z úřední povinnosti. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného byla způsobena nesprávným procesním postupem žalovaného, který rozhodoval, aniž by si obstaral všechny podklady, a tím způsobil, že nebyly vypořádány všechny odvolací námitky stěžovatele. Tato pochybení ovlivnila celý výsledek řízení žalovaného tak, že nelze ani s jistotou označit za nepřezkoumatelnou pouhou část rozhodnutí žalovaného. Pokud tedy stěžovatel v žalobě brojil proti závěrům žalovaného, proti koordinovanému závaznému stanovisku i jeho

potvrzení, bránily vady rozhodnutí žalovaného přezkoumání jeho rozhodnutí. Krajský soud tedy měl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit.

[39] Za této situace by byl přezkum jeho závěrů předčasný. Žalovaný bude ve věci rozhodovat znovu a jeho rozhodnutí bude možné opět přezkoumat ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že se zrušením rozsudku krajského soudu ani zrušením rozhodnutí žalovaného nijak nevyjadřuje k závěrům uvedeným v těchto rozhodnutích, neboť je meritorně nepřezkoumával.

VI.

[40] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, proto jej zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Již krajský soud měl v řízení o žalobě zrušit rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost. Nejvyšší správní soud tedy na základě § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. V dalším řízení bude žalovaný vázán názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Bude si především muset od odboru životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu Moravskoslezského kraje vyžádat potvrzení nebo změnu závazných stanovisek vydaných v rámci koordinovaného závazného stanoviska, které byly napadeny odvoláním stěžovatele (§ 149 odst. 4 spr. ř.).

[41] Rozsudkem Nejvyššího správního soudu je řízení před správními soudy skončeno. Nejvyšší správní soud proto rozhodl rovněž o celkových nákladech soudního řízení (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Procesně úspěšným byl v dané věci stěžovatel, neboť výsledkem řízení před správními soudy bylo zrušení správního rozhodnutí, které napadl žalobou. Náhrada nákladů celého soudního řízení byla tedy přiznána úspěšnému stěžovateli. Jejich výše zahrnuje zaplacený soudní poplatek za podání žaloby (3000 Kč) a za podání kasační stížnosti (5000 Kč). Stěžovatel byl v řízení o žalobě i kasační stížnosti zastoupen advokátem JUDr. Jiřím Rakem, náleží mu tedy i náhrada nákladů spojených se zastoupením.

[42] Tyto náklady spočívají v odměně advokáta za čtyři úkony právní služby. Podle čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb. za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky (tj. před 1. 1. 2013) přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2012. Výše odměny za zastupování tedy odpovídá částce 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby poskytnuté před 1. 1. 2013, tj. převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2012], a 2 x 3100 Kč za dva úkony právní služby poskytnuté po účinnosti změny advokátního tarifu, tj. účast na jednání před krajským soudem dne 23. 5. 2013 a podání kasační stížnosti [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) a g) advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2013].

[43] Stěžovateli dále náleží náhrada cestovních výdajů jeho advokáta podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, ve znění účinném od 31. 12. 2012, za cestu z Kopřivnice do Ostravy na jednání krajského soudu a zpět (celkem 70 km). Základní náhrada za použití vozidla

podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, a § 1 písm. b) tehdy účinné vyhlášky č. 472/2012 Sb. činí 252 Kč (tj. 70 km x 3,60 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu podle § 158 odst. 3 a 4 zákoníku práce a § 4 písm. a) tehdy účinné vyhlášky č. 472/2012 Sb. činí 194 Kč (tj. 70 km s průměrnou spotřebou 7,6 l/100 km a cenou motorové nafty 36,50 Kč/l).

[44] Soud přiznal žalobci rovněž paušální náhradu hotových výdajů advokáta ve výši 4 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. 1200 Kč, a náhradu za promeškaný čas advokáta ve výši 400 Kč (§ 14 advokátního tarifu).

[45] Celková výše odměny a náhrad zástupce stěžovatele tak činí 12 446 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se uvedená částka o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny a náhrady hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Výše daně vypočtená podle § 37 a 47 odst. 4 zákona o dani z přidané hodnoty činí 2614 Kč. Celková výše přiznaných nákladů řízení zahrnující i zaplacené soudní poplatky tedy činí 23 060 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. října 2014

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu